

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/117/2016
Identifikačné číslo spisu:	3113220403
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3113220403.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q. Y., bývajúceho v H., zastúpeného advokátskou kanceláriou CONSULTA, v.o.s., so sídlom v Bratislave, Šafárikovo námestie č. 4, v mene ktorej koná JUDr. Peter Šmeringai, proti žalovanému I. U., bývajúcemu v U., zastúpenému JUDr. Pavlom Zajacom, advokátom, so sídlom v Prievidzi, ul. M. Slovenskej č. 10, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 13 C 294/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 16. decembra 2015 sp. zn. 17 Co 914/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 23. apríla 2014 č. k. 13 C 294/2013-124 návrh žalobcu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 %. Po právnej stránke vychádzal z ustanovení §§ 11 a 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keď mal za preukázané, že na strane žalovaného vystupuje subjekt, ktorý nie je pôvodcom namietaného zásahu, teda žalovaný nie je pasívne legitimovaný. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 7 O.s.p.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 16. decembra 2015 č. k. 17 Co 914/2014-158 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím a odôvodnením okresného súdu, aplikoval § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Za správny považoval aj právny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný nezodpovedá osobne ako fyzická osoba žalobcovi za prípadné porušenie práv vyplývajúcich z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, a preto nie je vo veci pasívne vecne legitimovaný. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.; úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich neuplatnil postupom podľa § 151 ods. 1 a 2 O.s.p.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, resp. alternatívne žiadal

zrušiť aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodil s poukazom na § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Podľa názoru dovolateľa je konanie súdu postihnuté inou vadou, pretože nebolo vykonané dokazovanie v potrebnom rozsahu (najmä nepredvolaním žalobcom označených svedkov), čím sa mal zistiť autor inkriminovanej správy, teda pasívne legitimovaný subjekt spôsobujúci údajný zásah do dobrej povesti a cti dovolateľa. Uvedený postup mal mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Rozsudok okresného súdu považuje za nepochopiteľný a neakceptovateľný. Záverom videl dovolateľ nesprávnosť aj v právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žalobca svoje dovolanie doplnil listom z 8. apríla 2016 (na č. l. 177-178 spisu), v ktorom napadol podľa neho nepravdivé a nesprávne tvrdenia uvádzané v odôvodnení rozsudku krajského súdu a uviedol svoje tvrdenia formou zhrnutia. Tiež dovolanie doplnil po zmene právneho zastúpenia listom z 23. decembra 2016 označeným ako „doplnenie dôkazných prostriedkov“.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie žalobcu odmietnuť, pretože dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný. Uplatnil si a vyčísľil trovy konania.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (žalobca), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená advokátom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania, preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (31. marca 2016), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.s.p.“), ktorý bol zrušený CSP, dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Rozsudky odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, boli uvedené v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Dovolanie žalobcu nesmeruje proti rozsudku, ktorý bol uvedený v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nevyplyva.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným nedostatkom, ktoré boli uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľ namietal nedostatok riadneho odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), postup pri vykonaní dokazovania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ako aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

10. V súvislosti s námietkou dovolateľa o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“.

11. Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Vzhľadom na obsah spisu a dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu dovolací súd konštatuje, že v danom prípade nejde o výnimočnosť, aby písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, ktorá skutočnosť by zakladala prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa požadované zákonné náležitosti (§ 157 ods. 1 a 2 a § 219 ods. 2 O.s.p.), uvádza skutkový stav, ktorý považoval

odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská procesných strán k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania a právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozhodnutia iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Napokon treba dodať, že za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

12. Za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania nepovažovala vtedajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 251/2012, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012.

13. Dovolateľ namietal, že konanie je postihnuté inou vadou (postup súdu pri vykonávaní dokazovania), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd by mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

14. Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižších inšancií. Právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo osebe nesprávne právne posúdenie veci v procesne neprípustnom dovolaní ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Keďže podané dovolanie nie je procesne prípustné, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať.

15. Dovolací súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípádny nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

16. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.